

Nr 186.

Av herrar **Olsson** i Åsen och **Wallentin**, om ändrad lydelse av 34 § i förordningen angående försäljning av brännvin.

När i förordningen angående försäljning av brännvin infördes bestämmelsen, att i öppen salubod, vid torghandel och auktioner samt vid handel med lappbefolkningen »vare brännvinsutdelning även utan betalning förbjuden», erkände man därvid nödvändigheten av att lagstifta mot användning av rusdrycker vid handel, när denna sker med en större allmänhet. Genom nämnda lagstadgande fyllde man också i hög grad ett trängande behov, men ännu finnas dock missförhållanden, till arten fullkomligt enahanda med dem, som berörda lagställe är avsett att förekomma, men som det med sin nuvarande avfattning icke kan räcka.

Sålunda sker i Bohusläns skärgård, liksom antagligen även annorstädes, uppköpen av hummer, ostron och andra produkter av fisket vanligen icke i öppen salubod eller på torg, utan från brygga, magasin eller båt, varför då brännvin eller andra spritvaror vid dessa affärers uppgörande användas, kan detta icke åtalas. Särskilt hummer, som fiskas i denna skärgård rätt mycket, är en stor artikel i fiskhandeln och därför ganska eftersökt av uppköpare, som sedan föra den vidare ut i marknaden. Hummerfisket drives ej så som sill- eller havsfisket i stora lag, utan oftast av varje fiskare för sig med någon familjemedlem eller granne till hjälp. Det blir därför i många och små poster och av många avnämare som uppköpen måste ske och är det vanligt att uppköparne med båt besöka de ställen, där hummer finnes att få för att köpa densamma. Det förefaller ju också, att fiskaren för sin hummer till uppköparen, där denne har sitt lager, men det förstnämnda tillvägagångssättet torde vara det vanligaste.

Vid dessa uppköp har då, isynnerhet i norra delen av skärgården, blivit sed, att uppköparen, när köp skall avslutas, bjuder fiskaren på brännvin och är för detta ändamål försedd med tillräckligt kvantum därav i båten. Med den liflighet som hummerhandeln nu fått, är det många som ägna sig däråt, varför konkurrensen blivit nog så stark och då ligger frestelsen ganska nära för uppköparen, att när tillfälle därtill erbjuder sig, genom riklig brännvinstraktering underlätta köpen.

Att den uppköpare, som icke vill begagna sig av detta medel — och sådana finnas flera — därigenom kommer i en sämre ställning än hans i den saken mindre nogräknade konkurrent är nämligen lätt att förstå, likasom det, att hummerförsäljningen blir ett tillfälle för de fiskare, som äro hemfallna åt rusedrycksbegäret, att få detta underhållet. Ibland uppköparne själva är nog flertalet intresserat för att bortlägga denna sed och det har gjorts försök att genom överenskommelse dem emellan komma dithän, men då har det varit någon, som trott sig hava fördel av det nuvarande tillståndet och därför, för sin del åtminstone, ej vill hava ändrat detsamma, varför dessa försök icke lett till något resultat. Emellertid är det ju tydligt, att sådana förhållanden skola verka skadligt i flera hänseenden.

Vi hava särskilt hållit oss till förhållandena vid hummerhandeln, då det är vid den, som i de omnämnda trakterna ifrågavarande missförhållanden hittills mest framträtt. Men naturligtvis kunna liknande förhållanden förefinnas eller uppstå även på andra trakter och vid handel med även andra varor än hummer. Vi anse därför, att det är nödvändigt, att lagstiftningen här ingriper och fyller ut den lucka, som lämnades öppen vid tillkomsten av förut omnämnda lagställe, varför vi tillåta oss hemställa,

att Riksdagen ville besluta, att § 34 av kungl. förordningen angående försäljning av brännvin den 9 juni 1905 måtte erhålla följande lydelse: I öppen salubod för handel med andra varor än brännvin, ävensom i de för rörelsen använda lägenheter, å farkost, magasin eller brygga, som begagnas för något slag av handelsrörelse, vid torghandel och auktioner samt vid handel med lappbefolkningen vare brännvinsutdelning även utan betalning förbjuden;

eller ifall denna lydelse icke skulle anses lämplig, att vederbörande utskott giver en sådan formulering åt nämnda paragraf, att de angivna missförhållandena komma inom dess räckvidd.

Stockholm den 26 januari 1913.

Sven Olsson.

C. Wallentin.